

Συνεχίζουμε να περπατάμε στα ίχνη της
ελευθερίας, της ισότητας και της αλληλεγγύης



*Για τούτο παρέμεινα με τα κουρέλια μου
Όπως με γέννησε η γαλλική επανάσταση
Όπως με γέννησε η απελευθέρωση των νέγρων
Όπως με γέννησες μάνα μου Ισπανία,
Ένας σκοτεινός συνωμότης
Μιχ. Κατσαρός*

Στις 19 Ιουλίου 1936 εκατοντάδες χιλιάδες Ισπανοί/ίδες εργάτες/ριες, σε πείσμα της εκλεγμένης κυβέρνησης του Λαϊκού Μετώπου που ζητά από το λαό να μείνει στο σπίτι του και αρνείται πεισματικά να τον εξοπλίσει, κατεβαίνουν στον δρόμο για να αντιμετωπίσουν το στρατιωτικό πραξικόπημα των φασιστών. Συντονίστρια και πρωτοπόρος σε αυτή τη διαδικασία, είναι η αναρχοσυνδικαλιστική συνομοσπονδία της χώρας, η CNT, με 1.5 εκατομμύριο μέλη σε όλη την Ισπανία. Μέσα σε μερικές ώρες, η μισή σχεδόν Ισπανία βρίσκεται στα χέρια των εργαζομένων, που με ελάχιστα μέσα και όπλο την αυτοοργάνωση έχουν πετύχει αυτό που δεν κατάφερε ο κυβερνητικός στρατός: να αποκρούσουν τον οργανωμένο στρατό των φασιστών.

Αυτό το γεγονός σηματοδοτεί την έναρξη της Ισπανικής Επανάστασης, του πιο φιλόδοξου πειράματος που έκανε ποτέ η ανθρωπότητα για να απαλλαγεί από τα δεσμά του Κράτους, της εξουσίας, του Κεφαλαίου και των ταξικών διαχωρισμών. Για πολλούς μήνες, οι εργάτες και οι εργάτριες αυτοδιαχειρίζονται την οικονομία και την παραγωγή, προχωρώντας σε μια μεγάλη διαδικασία κολεκτιβοποίησης των μεγάλων βιομηχανικών μονάδων, της βιοτεχνίας, των υπηρεσιών και της γης. Ολόκληρη η Καταλονία και το μεγαλύτερο τμήμα της Αραγονίας, θα μπουν σε μια διαδικασία δημιουργικής αναζωογόνησης της οικονομίας, της ζωής, του πολιτισμού και των κοινωνικών σχέσεων, χωρίς κυβέρνηση και χωρίς αφεντικά. Σε πολλές περιοχές της Ισπανίας, το πείραμα της αυτοδιαχείρισης θα επεκταθεί και η κυβέρνηση θα εξοβελιστεί από την οργάνωση του κοινωνικού βίου.

Τα αποτελέσματα της εργατικής αυτοδιαχείρισης θα είναι εντυπωσιακά. Ο μύθος ότι η κυβέρνηση και το Κεφάλαιο είναι απαραίτητες συνθήκες για την οικονομική ζωή θα καταρρεύσει. Μέσα σε συνθήκες πολέμου, η βιομηχανία και οι υπηρεσίες θα συνεχίσουν να λειτουργούν κανονικά και καλύτερα από πριν, η αγροτική παραγωγή θα αυξηθεί χάρη στη συλλογική καλλιέργεια και την κατάργηση των μεσαζόντων, ο σχεδιασμός για την υποδομή της χώρας θα φτάσει σε επίπεδα που το Ισπανικό κράτος θα χρειαστεί άλλα 50 χρόνια για να αγγίξει.

Όμως, η σημασία της Ισπανικής Επανάστασης και της εργατικής αυτοδιαχείρισης δεν περιορίζεται στην οικονομία. Ζητήματα που έχουν να κάνουν με την εκπαίδευση, τη σχέση με το περιβάλλον, την ισότητα των φύλων και τη γυναικεία χειραφέτηση, το δικαίωμα στην άμβλωση, την κατάργηση των συνθηκών επιτήρησης και εγκλεισμού, την οριζοντιότητα των κοινωνικών σχέσεων και του τρόπου λήψης αποφάσεων, τίθενται από την Ισπανική Επανάσταση και απαντώνται λιγότερο ή περισσότερο

ικανοποιητικά, αλλά σε κάθε περίπτωση με τρόπο που ακόμα και σήμερα δεν έχει θέσει η αστική κοινωνία. Είναι το αποτέλεσμα 25 χρόνων σταθερής δουλειάς των αναρχοσυνδικαλιστών και του ελευθεριακού κινήματος στην Ισπανία, πάνω στη δημιουργία ενός καινούριου πολιτισμού κι ενός καινούριου κόσμου, βασισμένου στην αλληλεγγύη και την ελεύθερη συναίνεση, απαλλαγμένου από τα δεσμά του Κράτους, του Κεφαλαίου και της θρησκείας.

Η Ισπανική Επανάσταση ηττήθηκε, στρατιωτικά και πολιτικά. Κατέρρευσε κάτω από το βάρος της μιλιταριστικής πίεσης των φασιστών που απολάμβαναν τη βοήθεια της ναζιστικής πολεμικής μηχανής της Γερμανίας και της φασιστικής πολεμικής μηχανής της Ιταλίας. Κάτω από το βάρος των εγκληματικών λαθών της ηγεσίας της CNT, που απέτυχε να αντισταθεί στη γοητεία της γραφειοκρατικοποίησης και του κυβερνητισμού. Κυρίως, κάτω από το βάρος της συντονισμένης προσπάθειας των «δημοκρατικών», του σταλινικού Κομμουνιστικού Κόμματος και της Σοβιετικής Ένωσης να στραγγαλίσουν την κοινωνική επανάσταση, ακόμα και με κόστος τη νίκη των φασιστών, προκειμένου να αποφύγουν έναν ριζοσπαστικό κοινωνικό μετασχηματισμό της Ισπανίας, τον οποίον απεύχονταν με όλη τη δύναμη της ψυχής τους. Οι βιομηχανικές κολεκτίβες της Καταλονίας, οι αγροτικές κολεκτίβες της Αραγονίας, τα ελεύθερα ορθολογικά σχολεία, οι βιβλιοθήκες που έφεραν τους εργάτες σε επαφή με την επιστήμη και τη σκέψη της εποχής και όχι με τα θρησκευτικά κείμενα, τα ανοιχτά ιατρεία που διασφάλιζαν την ελεύθερη σχέση των γυναικών με το σώμα τους, δεν έπεσαν ποτέ στα χέρια των φασιστών: υποχώρησαν στην πίεση των ρωσικών όπλων που μοιράζονταν στον δημοκρατικό και σταλινικό αντεπαναστατικό στρατό.

Σήμερα, ημέρα συμπλήρωσης 80 χρόνων από την έναρξη της μεγάλης κοινωνικής επανάστασης στην Ισπανία, η τεχνολογική και η επιστημονική πρόοδος της ανθρωπότητας, η εξέλιξη της σκέψης, η παγίωση δικαιωμάτων που προστατεύουν κοινωνικές ομάδες και φύλα, δεν αναιρούν ότι η ανθρωπότητα δεν έχει απαλλαγεί ακόμα από τα βασικά δεσμά που την περιόριζαν το 1936. Η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο εξακολουθεί να είναι ο νόμος της παραγωγικής και της οικονομικής ανάπτυξης. Το φάσμα της πείνας σε ένα ορισμένο βαθμό είχε απομακρυνθεί από τις καπιταλιστικές μητροπόλεις, επανέρχεται ισχυρό σε όλον τον πλανήτη, σε συνθήκες κρίσης του καπιταλισμού. Οι εργαζόμενοι εξακολουθούν να είναι αναγκασμένοι να πουλήσουν την εργατική τους δύναμη για να ζήσουν, χωρίς να μπορούν σε τίποτα να ελέγξουν ή να κρίνουν το προϊόν που παράγουν. Η πρόσβαση της τεράστιας πλειοψηφίας των ανθρώπων στα αγαθά που παράγονται είναι αναλογικά πολύ μικρότερη από ότι το 1936. Ο πόλεμος παραμένει ο βασικός μηχανισμός με τον οποίον τα κράτη ρυθμίζουν τους συσχετισμούς δυνάμεων στον πλανήτη. Η ηθική του κέρδους και της δύναμης γεννά την αυθαιρεσία και αυτή με τη σειρά της μια νέα βαρβαρότητα. Η θρησκεία, μηχανισμός που έμοιαζε να βρίσκεται στα πρόθυρα της εξαφάνισης στις αρχές του 20ού αιώνα, παραμένει συμβολικός αλλά και πραγματικός θεμελιωτής μιας ηθικής που βασίζεται στο φόβο, την ενοχή και τον έλεγχο και βάφει τον πλανήτη με αίμα. Ο «καινούριος άνθρωπος» που ευαγγελίστηκαν οι μαρξιστές, ήταν στην καλύτερη περίπτωση ένας άψυχος γραφειοκράτης και στη χειρότερη ένας παθιασμένος χαφιές. Ο αιώνας για τον οποίον προφητεύτηκε ότι θα σημάνει το ξετύλιγμα της συμπίεσμένης κοινωνικής δυναμικής, σήμανε αντίθετα την περαιτέρω καθετοποίηση της κοινωνικής ζωής.

Η ήττα λοιπόν της Ισπανικής Επανάστασης, σήμανε απλά την αναβολή της γέννας ενός νέου κόσμου που η ανθρωπότητα εξακολουθεί να εγκυμονεί. Ογδόντα χρόνια κοντά από τον αφανισμό της πρώτης ελευθεριακής αυτοδιαχειριστικής κοινωνίας, η ανθρωπότητα όλη εξακολουθεί να υποφέρει από τις ίδιες ακριβώς παρατεταμένες οδύνες.

Αυτόν τον νέο κόσμο, οφείλουμε στον εαυτό μας να τον μεγαλώνουμε καθημερινά. Στους εργασιακούς μας χώρους, στον δρόμο, στα αμφιθέατρα, στις συλλογικές μας δράσεις και οργανώσεις, στις κοινωνικές και ανθρώπινες σχέσεις μας, στα στρατόπεδα εγκλεισμού των προσφύγων, στη μάχη ενάντια στον φασισμό, τον πόλεμο, τον σεξισμό, τη φτώχεια, τη θρησκευτική συσκότιση, την αντίδραση, συνεχίζοντας να γράφουμε την ιστορία του γένους μας, την ιστορία του ανθρώπου και της ωρίμανσής μας.

Γιατί η ιστορία του ανθρώπου δεν έχει τέλος, είναι η ιστορία της ελευθερίας. Και μέσα σε αυτήν, οι άξεστοι εργάτες και οι ξωμάχοι αγρότες της Καταλονίας, της Αραγονίας, των Αστουριών, υπήρξαν οι πρώτοι αληθινοί ενήλικες ανάμεσά μας: Χωρίς θεό και χωρίς αφέντη.

- ΖΗΤΩ ΤΑ 80 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ! ΖΗΤΩ Η CNT!
- ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΔΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ, ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ, ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.
- ΟΡΓΑΝΩΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΜΕΝΩΝ, ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ/ΤΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΈΝΩΝ, ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΓΙΑ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΟΤΗΤΑΣ, ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ, ΤΗΣ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ.
- ΖΗΤΩ Ο ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ!